

Jak se žížala Markétka chtěla zavázat na kličku

Z oblohy kapalo jako z cedníku.

Jedna kapka - kap ... na hlemýzdě loudu.

Druhá kapka - ťuk ... na vyprahlou hroudu.

Třetí kapka - cink ... na pejskovu boudu.

Deset a sto a tisíc kapek tichounce kapalo, ťukalo a cinkalo, kde se dalo.

A dalo se všude.

Na cestičku, na kamení, do kožíšků oveček, do malin i do borůvčí , na kdejaký kopeček. Do trávy i do křoví, na zelený mech, na ploty i na bubínky střech.

Všude bylo místa dost, pršelo žížalám pro radost. Déšť hrál svoji mokrou písničku.

Žížala Markétka měla právě tuhle písničku ze všech písniček nejradší. Jakmile ji zaslechla, hned jí bylo tralala a hopsasa, hopsasa a tralala. Měla ji ráda už od mala.

Vykoukla z díry a zhluboka se nadechla.

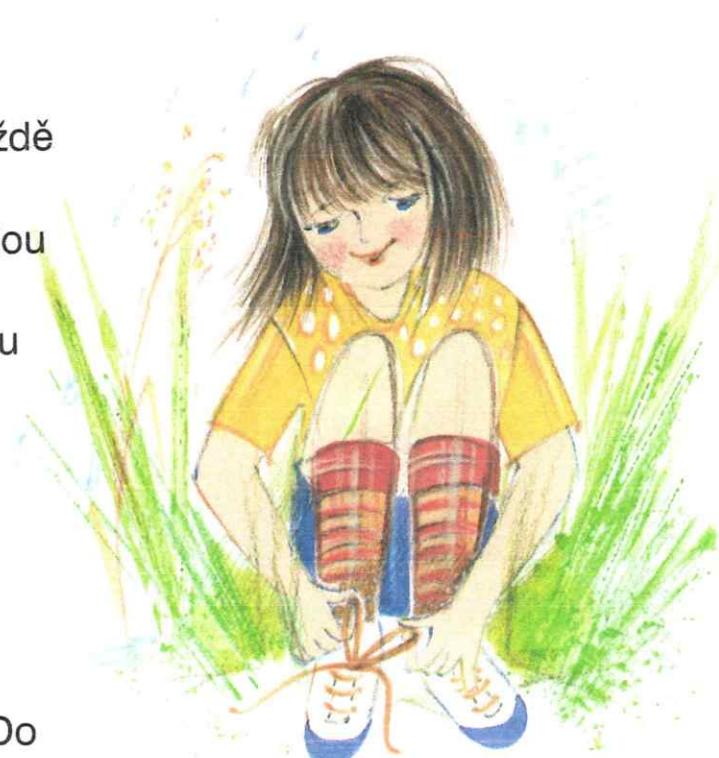
„To je vzdoušek, jen se pije. Tomu říkám poezie. Vykoupu si trošku plíce jako prádlo na rybníce. Půjdu chvíliku na procházku, dokud je hezky. Dokud prší.“

Hledala louži, kde by se vykoupala. Rozhlíží se, rozhlíží, a najednou - co to vidí?

Vidí holčičku Aničku, jak si váže u boty na kličku barevnou tkaničku. Žížala je z toho celá paf, je to pro ni biograf. Holčička dá jeden konec tkaničky přes druhý, podvlékne, utáhne a za chvíličku už má kličku.

Ted' už nemá obyčejné boty, smyčky jsou jako motýlí křídla. Na každé botě Aničky sedí barevný motýl, jen a jen vzlétnout.

Žížala je z toho celá paf, je to pro ni biograf. Nehledá víc louži, hrozně moc ted' touží udělat něco podobného.

Touží se zavázat na uzlík nebo na kličku, aby z ní byl barevný motýl.

Natahuje se, smršťuje - nejde to.

Prodlužuje se, zkracuje - nejde to.

Už ani neví, kde má hlavu, kde má patu. Kde má začátek a kde konec.

„Já to prostě nedokážu, na kličku se nezavážu. Zkrátka - jsem na to krátká!“

Závistivě ještě jednou pohlédne na holčičku Aničku, co má boty zavázané na kličku.

Honily se žížaly

Hbitě

Dm

F B♭ F C

Ho- ni - ly se ží - ža - ly ko - lem vel - ké lou - že,
Ve- se - le si zpí - va - ly, po - ča - sí jim přá - lo,

C7

1. F || 2. F

C

ve - se - le si zpí - va - ly, jak to pěk - ně klou - že.
a - le že se ho - ni - ly? To se jim jen zdá - lo.

